

295

PROKOPSKÉ LISTY

měsíčník nejen pro žižkovské farníky

SRPEN 2017

Drazí farníci.

Přehoupli jsme se do druhého měsíce prázdnin a dovolených. Jistě mnozí z vás již měli příležitost načerpat nové síly při odpočinku v různých koutech naší vlasti nebo i v zahraničí. Stejně jako minulý rok mě znovu oslovil kalendář tohoto měsíce, kde je veliká řada zvučných jmen světců, kteří žili ve velice nelehkých časech, a přesto dokázali svou prací a životem pohnout mnohé k obrácení a nastoupení nového života. Mnozí z nich měli význačné postavení, ale nezneužívali ho ke svému prospěchu nebo pohodlí, ale naopak byli ochotni bránit pravdy víry i za cenu vlastní nepopularity a odmítání, protože se nebyli ochotni přizpůsobit společenskému mainstreamu.

Stačí pomyslet na sv. Pia X., sv. Jana Maria Vianneye, sv. Bernarda, sv. Dominika, a nakonec i na sv. Jana Křtitele, u něhož slavíme jeho umučení. Bohu díky žijeme dnes již více jak 27 let ve svobodě zbaveni totalitního režimu komunismu a předešlého nacismu. Přesto můžeme spatřovat určitý jiný trend totality, který je právě spojen s mainstreamem dnešní doby. Stále častěji je možné se setkat s názory lidí okolo nás, kteří nás upozorňují, že křesťanská a konkrétně katolická víra se musí změnit nebo lépe řečeno přizpůsobit aktuálním trendům dnešní doby, jinak prý nemá šanci přetrvat a brzy zanikne nebo se stane ubohým spolkem „bláznů“, kteří vůbec nebudou bráni vážně. Když se ale zeptáme, co by tedy bylo potřeba změnit, tak neslyšíme požadavek větší autenticity křesťanského života, ale pouze stále již tisíckrát omýlané požadavky, které se dotýkají uvolnění mravů a morálky podle toho, jak je to dnes běžné.

A tak slyšíme, že je potřeba zrušit celibát kněží, že mladí lidé spolu budou žít již před svatbou jako manželé, že máme různé formy rodiny, protože všichni se mají rádi, a proto nesmíme být upjatí a staromilštní a nezůstávat ve středověku. Někdy dokonce zaslechneme bohužel podobné názory i uvnitř Církve, i když katechismus nám dává jasná pravidla a poučení. Jako bychom si mysleli, že Pán Bůh něco nedomyšlel a dává své Desatero jen pro určitou dobu nebo místo (tam, kde nejsou ještě tak hospodářsky a technicky rozvinutí), a tím pádem zůstává na posouzení člověka, aby si vybral, co a jak se mu hodí a to pak i respektoval. To je vliv dnešního mainstreamu.

Ale to všechno tu již bylo. Stačí se jen podívat na osvícenství, které se chvástalo velikostí lidského rozumu a víme, jak vše nakonec dopadlo. Stačí vzpomenout na heslo Francouzské revoluce – volnost, rovnost, bratrství a s tím bohužel spojené gilotinové masakry, které jsou důsledkem toho, když se člověk postaví nad Krista a jeho přikázání. Proč o tom všem píšete? Nedávno si mně kdosi postěžoval, že jeho dospělá děti nežijí důsledně svou katolickou vírou především v morální oblasti a zdůvodňují to tím, že oni to vidí jinak a dnes už se to tak nebere jako dřív. A tak se zase dostáváme ke světcům. Oni nikdy neslevili z požadavků víry a nikdy neopustili učení Církve, i když je to stálo pohrdání, výsměch, zneuznání, pomluvy dokonce i od těch nejbližších, kteří s nimi sdíleli stejnou víru. Byli ochotni riskovat a ztratit i svou kariéru jen, aby zůstali věrni tomu, co hlásal Kristus a co je závažným učením Církve až do dnešních dnů. Nebyli ochotni dělat kompromisy, které by znamenaly překroucení zjevení víry, kterou jsme si nevytvůřili, ale přijali jako cenný dar od Boha, který se nám ukázal v lidské podobě, Ježíše Krista.

My si nemůžeme dělat s Písmem svatým co chceme a překrucovat ho, jak se nám hodí, ale máme naslouchat učitelskému úřadu Církve, který nám dává zcela jistý a pravdivý návod, jak jednat, abychom došli k Bohu. Sv. Pius X. se ve své době potýkal s morem modernismu, sv. farář arský žil v osvícenecké době, sv. Bernard kázal proti bludům své doby a sv. Jan Křtitel říkal jasně a přímo Herodovi do očí, že nemůže žít s manželkou svého bratra, a nakonec zaplatil životem.

Prosme svaté tohoto měsíce, ale i naše patrony, o opravdovost a ryzost naší víry, abychom nikdy nepropadli mainstreamu naší doby, ale byli věrní jako svatí všech dob.

Žehná P. Vít

Vít Uher

SRPEN 2017			
1	út	sv. Alfonse Maria z Liguori	památka
2	st	17. týden v mezidobí, sv. Eusebia, sv. Petra Eymarda	
3	čt	17. týden v mezidobí	
4	pá	první pátek, sv. Jana Marie Vianney	památka
5	so	17. týden v mezidobí, Panny Marie Sněžné	
6	ne	18. NEDĚLE V MEZIDOBÍ, PROMĚNĚNÍ PÁNĚ	svátek
7	po	18. týden v mezidobí, sv. Sixta II., sv. Kajetána	
8	út	sv. Dominika	památka
9	st	sv. Terezie Benedikty od Kříže	svátek
10	čt	sv. Vavřince	svátek
11	pá	sv. Kláry	památka
12	so	18. týden v mezidobí, sv. Jany de Chantal	
13	ne	19. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
14	po	sv. Maxmiliána Marie Kolbe	památka
15	út	NANEVZETÍ PANNY MARIE	slavnost
16	st	v žižkovské farnosti: sv. Rocha, patrona filiálního kostela	svátek
17	čt	19. týden v mezidobí	
18	pá	19. týden v mezidobí	
19	so	19. týden v mezidobí, sv. Jana Eudes	
20	ne	20. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
21	po	sv. Pia X.	památka
22	út	Panny Marie Královny	památka
23	st	20. týden v mezidobí, sv. Růženy	
24	čt	sv. apoštola Bartoloměje	svátek
25	pá	sv. Benedikta a druhů, sv. Ludvíka, sv. Josefa Kalasanského	
26	so	20. týden v mezidobí	
27	ne	21. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
28	po	sv. Augustina	památka
29	út	umučení (stětí) sv. Jana Křtitele	památka
30	st	21. týden v mezidobí	
31	čt	21. týden v mezidobí	

výstav Nejsvětější Sv. Oltářní

čtvrtek 3. 8. po mši sv. do 20.00 – Sv. Prokop

úterý 29. 8. mše sv. v 17.30 – Sv. Anna

sírbka na splátku farního úvěru

neděle 6. 8. (všechny kostely)

úklid kostelů

sobota 12. 8. mše sv. v 8.00

Sv. Prokop

slavnost Nanebevzetí Panny Marie

úterý 15. 8. mše sv. v 18.00

Sv. Prokop

svátek sv. Rocha – pouť

středa 16. 8. v mše sv. v 18.00

Sv. Roch

**Veni sancte – začátek školního roku
2017/2018**

neděle 3. 9. v 9.30 – Sv. Prokop

Během prázdnin, tzn. od 1. 7. do 30. 8.,**nebude v kostele sv. Rocha mše svatá ve středu v 6.00.****První mše svatá ve středu v 6.00 bude ve středu 6. 9. 2017!!!****Nedělní mše svaté budou probíhat nadále i o prázdninách jako obvykle.**

Milí farníci,

z několika již absolvovaných letních praxí bych vám chtěl přiblížit evangelizační aktivitu ve Stráži pod Ralskem. Byli jsme tam společně s Michalem Hladíkem a dalšími dvěma vedoucími. Po příjezdu nás srdečně přivítal tamní duchovní správce otec Richard. Verbista, misionář pocházející ze Slovenska. Předtím působící na náhorní plošině v Bolívii. O své zkušenosti se s námi také v jeden večer podělil. Neskutečně poutavé vyprávění o zemi, o jeho aktivitách a bohatých pastoračních zkušenostech. Na začátku našeho pobytu jsme se snažili připravit faru, okolí fary a uklízeli jsme. V pondělí se již před farou objevili místní děti, pro které jsme měli připravené hry. Bylo to skvělé, byla s nimi legrace a nejlepší byly fotbaly až do vyčerpání :). Bylo pěkné, jak mezi sebou fungovaly a jaké mezi sebou měly vztahy. Také mne překvapila výborná spolupráce se starostou, který nám pomohl s propagací. Pro místní jsme pak organizovali večer otevřeného kostela, táborák... Druhou absolvovanou praxi jsem

měl ve vězení. Pod vedením otce Františka Pěrvrátla jsem navštívil věznic Pankrác a Vinařice. S vězni jsme měli několik setkání, kde jsem měl možnost s nimi mluvit, naslouchat, modlit se. Vězení na mě působilo zvláště jako místo, které vyžaduje velkou péči. Měli jsme tam také mši svatou, během které jsem viděl a slyšel modlitby mnoha z vězňů. Kristus ve svém slově a v Eucharistii jim dodává velkou naději a povzbuzení. Ano, nedostali se tam pro nic za nic, ale nemám právo soudit. A tak bych rád myslel ve svých modlitbách také na ně a na všechny, kteří k nim obětavě přicházejí a zvětšují katolickou víru a naději pramenící z ní. Srdečně

Flux miroslav

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

Výňatek z papežské bully papeže Františka „Misericordiae vultus“ (2015)

MARIA – MATKA MILOSRDENSTVÍ

Potřebujeme neustále rozjímat o milosrdenství. Je zdrojem radosti, vyrovnanosti a pokoje. Je podmínkou naší spásy. Milosrdenství je slovem, které zjevuje tajemství Nejsvětější Trojice. Milosrdenství je poslední a svrchovaný čin, kterým nám Bůh vychází vstříc. Milosrdenství je základním zákonem, který přebývá v srdci každého člověka hledícího upřímným zrakem na bratra, kterého v životě potká. Milosrdenství je cesta, která sjednocuje Boha a člověka, protože otevírá srdce naději, že jsme milováni navždy i přes omezení svého hříchu.

Nyní se obraťme k Matce Milosrdenství. Něha jejího pohledu ať nás v tomto Svatém roce provází, abychom všichni znovu objevili radost Boží něhy. Nikdo nepoznal hloubku tajemství Boha, který se stal člověkem, tak jako Maria. Všechno je v jejím životě utvořeno přítomností milosrdenství učiněného tělem. Matka Ukřižovaného Vzkříšeného vstoupila do svatyně božského milosrdenství, protože se niterně podílela na tajemství Jeho lásky.

Maria byla vybrána za Matku Božího Syna a od věků byla Otcovou láskou připravována stát se Archou úmluvy mezi Bohem a lidmi. Střežila ve svém srdci božské milosrdenství v dokonalém souladu se svým Synem Ježíšem. Její chvalozpěv na prahu Alžbětina domu byl věnován milosrdenství, které sahá „od pokolení do pokolení“ (Lk 1,50). Také my jsme byli zahrnuti do oněch prorockých slov Panny Marie. To nám bude útěchou a oporou, až budeme procházet Svatou branou, abychom zakusili plody božského milosrdenství.

Pod křížem Maria společně s Janem, učedníkem lásky, dosvědčuje slova odpuštění na Ježíšových rtech. Vrcholné odpuštění tomu, kdo jej ukřižoval, nám ukazuje, kam až může sahat Boží milosrdenství. Maria osvědčuje, že milosrdenství Božího Syna nezná mezí a dosahuje ke všem, aniž by někoho vylučovalo. Obráťme se k ní starobyloou a stále novou modlitbou Salve Regina, aby k nám nikdy nepřestala obracet své milosrdné oči a učinila nás hodnými kontempletovat tvář milosrdenství, svého Syna Ježíše.

Naše modlitba ať se rozšíří také na mnohé svaté a blahoslavené, kteří své životní poslání naplňovali milosrdenstvím. Zvláště myslím na velkou apoštolku milosrdenství, svatou Faustýnu Kowalskou, která byla povolána vstoupit do hlubin božského milosrdenství. Ať se za nás přimlouvá a vyprosí nám, abychom žili a putovali ve stálém Božím odpuštění a neochvějně důvěře v Jeho lásku.

Lukáš Revenda (33) pochází ze Žižkova. Povoláním je lékař. V naší farnosti hraje na varhany 21 let. V nejbližších dnech očekává narození dcery.

Jak vzpomínáte na své dětství?

Měl jsem krásné dětství a oběma svým rodičům jsem za něj opravdu moc vděčný. Víím, že to se mnou nebylo vždy lehké. Bylo vidět, jak se díky jejich přičinění plní onen biblický výrok: „Nejdřív hleďte Boží království a jeho spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno“. Mám ještě dva sourozence, já jsem prostřední.

Můžete přiblížit Vaše počátky ve hře na varhany?

Začal jsem hrát v kostele v Krkonoších, v obci, kde máme chalupu. Tam bylo málo lidí, takže až tak nevadilo, když by nějaká nota spadla pod pult. Jednou však nepřišel na mši k Srdci Páně varhaník, tak jsem se nabídl, že na mši zahrám. Když varhaník během mše později přišel, ptal se mě, jestli mám kde cvičit. Řekl jsem mu, že ne, a on mi proto nabídl možnost cvičit u sv. Rocha. Zpočátku jsem hrál třeba jen píseň na závěr, ale později už i celou mši. Dále jsem dostal „svůj“ hrací den a od té doby hraji na Žižkově dodnes.

Kteří z Vašich uměleckých partnerů Vás ovlivnili?

Byl to varhaník Přemysl Kšica, dále houslistky Hana Vyšínková a v současnosti Eva Jiranová. Velkou inspiraci hledám v moravské cimbálové muzice pro její radostnost, zdánlivou jednoduchost, ale nesmírnou krásu a hloubku.

Máte ohledně varhan i jiné ambice, např. koncertování mimo kostel?

Rád bych více pronikl do tajů organologie, abych nejen uměl na varhany zahrát, ale více jim rozuměl i po technické stránce, uměl opravit drobné poruchy apod. Chci být opravdu dobrý varhaník, ale po koncertní kariéře netoužím. Popravdě řečeno na to ani nemám čas. Je krásný pocit, že když hraji na varhany, sklízím plody oněch tisíců hodin cvičení

na klavíru. Věřím, že kdybych nebyl varhaníkem, tak bych si zahrál tak 3x za rok nějakou skladbičku pro radost, ale de facto by celá drina byla k ničemu. A hrát Bohu a tolika lidem je opravdu radost.

Co byste budoucím varhaníkům určitě doporučili?

Aby svou hru brali především jako službu Bohu, nikoli jako seberealizaci. Je to potom mnohem radostnější. Rovněž doporučuji, aby si někdy v klidu prorozjímalí texty písní, které hrají. Zjistí, jak jsou většinou velmi duchovně hluboké a v několika větách vystihují hluboké myšlenky, které bychom běžnou mlouvou nevyjádřili, protože k jejich vyjadřování máme určitý společenský blok, nebo na to nejsme zvyklí. Potom už nebudou doprovázet nějakou 150 let starou píseň, kterou již hráli 100x, ale doprovody k mistrným duchovním vyjádřením.

Domníváte se, že by měl být varhaník věřící?

Nemusí, ale víra dává hře v kostele hlubší smysl.

Upřednostňujete varhany starší nebo zcela nové?

Připadá mi spíše nové, ale mnohé staré nástroje mají zas nena-podobitelnou barvu tónů.

Blíží se léto, na co se nejvíce těšíte?

Těším se, že si snad zahrám na varhany, na které jsem ještě nehrál, a mám rád i určitě zklidnění famostí v Praze a naopak oživení farností mimo Prahu.

Kterou knihu jste si pro čtenáře nachystal?

J. Fabelle, Cena, kterou zaplatíš. Je to velmi dobrodružná kniha, kterou jsem přečetl takřka na jeden dech. Člověk si uvědomí, jak my v Evropě máme své křesťanství lehké, a jak laxně ho žijeme a vlastně promarníme tak velké dary svobody, které můžeme využít k pastorači, ale nevyužíváme.

-im-

Joseph Fabelle, Cena, kterou zaplatíš. Pojednává o konverzi muslima z urozené irácké rodiny ke křesťanství a nesmírných obtížích s tím spojených, kdy ho jeho rodina vydala mučení a zabití pro odpadlictví. Obrovský útlak tamních křesťanských komunit, Boží pomoc při útěku do Evropy.

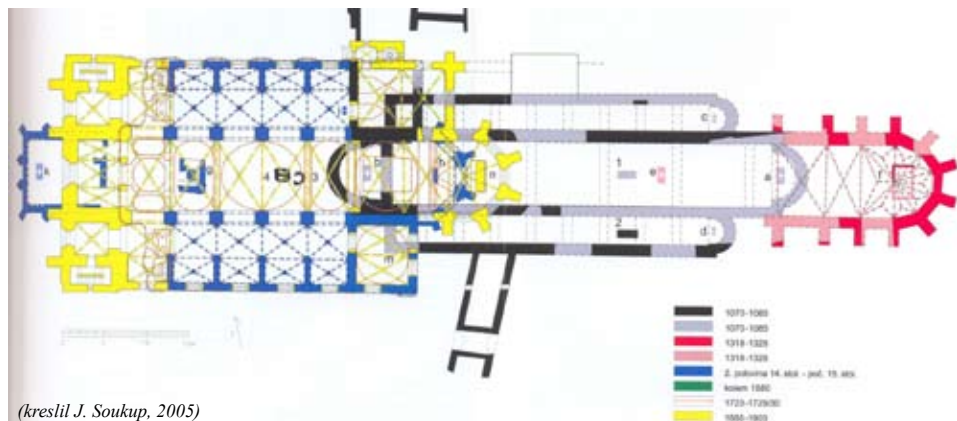
V minulém čísle jsme stručně uvedli několik historických dat, ale i pověstí o slavném Vyšehradu. Nyní už zaměříme pozornost poněkud úžeji, na první z vyšehradských kostelů.

Bazilika sv. Petra a Pavla

je v areálu Vyšehradu kostelem nejznámějším a nepochybně také nejvýznamnějším. V nedávné době tento mimořádný význam kostela, táhnoucí se dějinami až dodnes, potvrdil a podpořil papež Jan Pavel II., který jej v roce 2003 povýšil na baziliku minor (jako v pořadí již 4. kostel v Praze po Břevnovu, staroměstském sv. Jakubu a Strahovu). O mimořádně významnou stavbu šlo však již od doby jejího vzniku, kladeného k roku 1070. Od tohoto roku při kostele působila Vyšehradská kapitula. Podoba románského chrámu byla poodhalena archeologickým výzkumem, který v prostoru nynějšího chrámu i hřbitova, který jej obklopuje, probíhal v letech 1968–1991 (uvnitř kostela byl výzkum prováděn v letech 1981–86, přičemž liturgický provoz nebyl přerušován). Románská bazilika byla trojlodní, dvouchórová, podle písemných zmínek měla dvě věže. Existuje zde tedy zřejmě záměrná podobnost a možná i určité soutěžení se Spytihňovovou bazilikou svatovítskou. Šířka hlavní lodi činila přibližně 7,5 m, boční lodě byly široké asi 3,6 m. Celková délka stavby dosahovala cca 53 m. Ve východní části baziliky, před hlavním oltářem se nacházela krypta, sloužící jako knižecí a královská hrobka. Byl zde pohřben zakladatel baziliky a první český král Vratislav, i někteří jeho následovníci v průběhu 12. století. Před západní apsidou, téměř v ose kostela, byla arche-

ologickým výzkumem zjištěna nevelká kruhová stavba, která se interpretuje jako baptisterium. Ještě z románského období je doložena jedna významná přestavba a zvelebení baziliky, a to k roku 1129 za Soběslava I. Tento panovník byl synem zakladatele kostela Vratislava II. a při přestavbě se mj. výslovně uvádí malování stěn, zlatý lustr, kamenná hlazená dlažba, nebo pokrytí střech pálenou krytinou.

Románská bazilika vyhořela v roce 1249, v průběhu bojů mezi králem Václavem I. a jeho synem Přemyslem Otakarem II. Obnova probíhala již v duchu nastupující gotiky, stejně jako přestavby v průběhu 14. století, především za Karla IV., který pozvedl význam Vyšehradu, považovaného za kolébku české státnosti, mimo jiné v rámci korunovačního řádu českých králů. Na přelomu 14. a 15. století dosahovala stavba, nebo spíše soubor staveb románsko-gotické baziliky, úctyhodné délky 110 m. Stavba byla obnovována v pozdní gotice (znovuvysvěcení 1495), v renesanci (klenba 1575), v barokním období (1708–11, 1723–30) a svou současnou podobu získala na přelomu 19. a 20. století (1885–1903), kdy byla ve třech etapách regotizována podle plánů architekta Josefa Mockera. **-lb-**

(kreslí J. Soukup, 2005)

Slavnost Panny Marie Karmelské

V uplynulém měsíci jsme mohli prožít velký svátek karmelitánů, i těch kteří ve svých srdcích chovají přízeň k charismatu Karmelu. Již ze samotného názvu řádu – Řád blahoslavené Panny Marie z hory Karmel, vyplývá skutečnost, že Karmel je řádem Mariiným. Řád, jenž nemá žádného zakladatele, vznikl ve 12. století seskupením poustevníků na izraelském pohoří Karmel. Odtud se později přesunuli do Evropy. Archetypem života byl těmto mužům svatý prorok Eliáš. Prorok žijící z Božího slova. Byl povolán odejít a skrýt se u potoka Kerit. Zopatřován Boží prozřetelností se ukrývá v Boží přítomnosti. Na Eliášovo slovo „Hle, z moře vystupuje mráček malý jako lidská dlaň.“[1] konečně přichází dešť. Událost tradicí vnímána jako předobraz Mariin. Jako mráček deště přinášející lidem záchranu po dlouhém období sucha i Maria později přináší lidstvu záchranu konečnou – vtělené Slovo Boží. Přímý vztah karmelitánů k Panně Marii začal zasvěcením prvního kostela na hoře Karmel. Panna Maria je zvláštní patronkou řádu. Karmelitáni jsou zvláštním způsobem oddáni službě Marii. Konventy jsou zakládány ke cti a chvále Panny Marie.[2] Maria je nazývána Matkou všech karmelitánů. Je Královnou Karmelu. Ona je tou pomyslnou zakladatelkou s láskou shlížející na svůj řád, i proto na ni mohou karmelitáni někdy nahlížet jako na Sestru. Bratřím, sestřám i terciářům je Panna Maria vzorem, je pro ně Hlubinou všech ctností. Snaží se jí v tom napodobovat. Příbuznost a podobnost mezi karmelitány a Pannou je dána dobrovolnou panenskou čistotou. Tím vzniká mezi nimi hluboké bratrské, sesterské pouto.[2] Svatá sestra karmelitka Marie Magdalena de'Pazzi (+1607) velebí Marii v modlitbě:

*Nejčistší Maria,
když na tebe nazírám,
obdivuji tvou vznešenou krásu a čistotu.
Ale zvu vás, blažení duchové,
se všemi mými ochránci,
pojd'te nazírat na Marii
a děkujte jí za mne,
že mi dala poznat nejčistší a nejprostší
božskou lásku.[2]*

Bílý plášť karmelitánů je vyznáním jejího čistého a neposkvrněného Početí, řehole je souhrnem jejího života.[2] Maria je Královna Posvátného Škapulíře. Patronka řádu dává karmelitánům škapulíř. To líčí legenda o vidění sv. Šimona Stocka, generálního převora řádu z 13. století. Šimon Stock prosil Pannu Marii o výsadu pro řád. Maria se mu údajně zjevila se škapulířem v ruce a předala mu jej se slovy: „To je privilegium tobě a tvým; kdo zemře oděn tímto oděvem, bude spasen.“ Škapulíř je symbol a souhrn všeho, co Maria Karmelu prokázala. Proto bývá škapulíř, úcta k němu, vděčnost za něj spojován se slavením svátku Panny Marie Karmelské. Škapulíř se stává znamením náležitosti ke Karmelu. Karmelitáni končí modlitbu breviáře chvalozpěvem Salve Regina. K Panně se často obracejí také modlitbou Flos Carmeli – Květe Karmelu. Autorem starobylé modlitby je sv. Šimon Stock. Je zpívána při liturgii slavnosti Panny Marie Karmelské. Slavnost Panny Marie Karmelské si připomínáme 16. června. V tento den se koná velká pouť v karmelitánském klášteře v Kostelním Vydří. Karmelitáni jsou ve Vydří již sto let.

Flos Carmeli

*Flos Carmeli,
Vitis florigera,
Splendor caeli,
Virgo puerpera
singularis.
Mater mitis,
sed viri nescia,
Carmelitis
esto propitia,
Stella maris*

*Květe Karmelu,
Révo květonosná,
Lesku nebe,
ustavičná Panno
jedinečná.
Matko vlídná,
neznajíc muže,
karmelitánům
buď milostivá,
Hvězdo mořská.*

Kostel Panny Marie Karmelské a dnešní klášter stojí na místě, kde od roku 1680 byla podle kroniky z roku 1789 lidmi z okolí pozorována, zvláště v sobotu, záře vycházející z těchto míst. Lidé nad tím žasli, místo prohledávali, a nic nenašli. Majitel vyderského statku Gerhard Jindřich Butz z Rolsbergu se odhodlal k prozkoumání, ale ani on se nedobral nějaké příčiny tajemné záře. Pan Gerhard začal uvažovat o vysvětlení nadpřirozeném. Učinil závěr, že Bůh chce být na tomto místě uctíván zvláštním způsobem. Tehdy oslovil bratra Karla Felixe Slavatu od svaté Terezie z italské větve řádu bosých karmelitánů, který zrovna prodléval na sousední Telči. Ten usoudil, že mimořádné světelné jevy objevující se v sobotu, to znamená v den zasvěcený Panně Marii, mají význam mariánský a poradil mu aby nechal namalovat obraz Panny Marie Karmelské a umístil jej na onom místě.[2]

Pro tento obraz pořízený roku 1709, nechal zároveň pan Gerhard postavit na vyderském kopci z kamene a pálených cihel malou kapli, do níž bratr Karel Felix osobně umístil obraz a z moci svého úřadu ji obdaril hojnými odpustky. Tak vzniklo poutní místo a přestala noční

záře. Malá kaplička záhy nedostačovala přílivu poutníků. Proto zde byla v roce 1738 Matějem Jindřichem Butzem postavena nová kaple s možností sloužit mše sv. společně s obydlím pro duchovního správce.

V letech 1746–1752 Josef Ignác Butz nechal vystavět rozsáhlou rezidenci. O dva roky později byla ke kapli přistavěna dřevěná loď, takže dosavadní kaple se stala presbytářem kostela.[2]

Augustin, T. O. Carm.

Literatura:

- 1) Bible : Písmo svaté Starého a Nového zákona. Český ekumenický překlad. 1. vyd. Praha : Česká katolická charita, 1987.
- 2) BOAGA, Emanuel, O. CARM. Maria a Karmel: Paní místa. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2001.
- 3) CETKOVSKÝ, Gorazd, O. CARM., CHAROUB, Jindřich Zdik, O. PRAEM. Mariánské Vydří: 300 let poutního místa a 100 let karmelitánského kláštera v Kostelním Vydří. 1. vyd. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2009.

Karmel

175. CELESTIN III.

(1191 – † 1198)

Vlastní jméno nebo rod:	Giacinto Boboni - Orsini
Původ:	Itálie
Datum narození:	(1105)
Místo narození:	Řím
Datum zvolení:	30. 3. 1191 (86 let)
Datum úmrtí:	8. 1. 1198 (93 let)
Místo úmrtí:	Řím
Místo pohřbu:	Řím, Lateránská basilika
Pontifikát:	6 roků, 9 měsíců, 10 dní

Do dějin papežství se zapsal jako jeden z nejstarších pontifiků, v době zvolení mu bylo 86 let.

Pocházel z vlivné římské aristokratické rodiny Orsiniů. Studoval v Paříži, později působil na více místech ve službách papežské kurie. Velmi se osvědčil jako úspěšný vyjednávač s představiteli světské moci. V roce 1144 jej papež Celestin II. jmenoval kardinálem. Z úcty k němu přijal kardinál Orsini po zvolení papežem jeho pontifikální jméno. Jelikož byl při zvolení na Petrův stolec pouze jáhnem, byl okamžitě vysvěcen na kněze a na biskupa.

K jeho nástupu na papežský stolec došlo v čase značného oslabení pozice Svatého stolce, který se ve snaze zachovat si patřičný vliv často uchýloval k různým ústupkům a politicky ovlivňovaným a vykalkulovaným rozhodnutím. Pontifikát Celestina III. spadá do období vlády anglického krále Richarda I. zvaného Lví srdce a panování německého krále Jindřicha VI. A právě vztahy s ním dominovaly Celestinovu pontifikátu.

V interních záležitostech Svatého stolce se Celestin III. projevil jako prozíravý a cílevědomý papež. Podařilo se mu zavést pořádek do papežských financí; jeho pomocníkem byl při tom kardinál Savelli, pozdější papež Honorius III. Velké úsilí projevoval při ochraně a obhajobě manželského svazku a zamítl několik žádostí o jeho zneplatnění, i přes jiný názor některých biskupů. Mnohými privilegii naopak obdařil některá řeholní společenství a vydal zakládací listinu Řádu německých rytířů.

V závěru svého života vyslovil Celestin III. přání, aby se jeho nástupcem stal bez nutnosti volby jeho blízký spolupracovník kardinál Giovanni di Colonna. Kardinálové však toto přání (návrh) vehementně zamítli. Celestin III. pak za několik týdnů ve věku 93 let zemřel. Jeho ostatky byly až do roku 1308 uloženy v Lateránské basilice, v důsledku požáru však byly zničeny hrobky 12 papežů, mezi nimi i hrobka Celestina III.

zdroj: Ch. Coulombe: Náměstkové Kristovi, internet Wikipedia

Milí přátelé naší farní charity,

před rokem se řada z vás přihlásila s nabídkou podpory irácké křesťanské rodině, která mohla v březnu přicestovat do ČR s pomocí Generace 21. Je to čtyřčlenná rodina: otec Imad (49 let), maminka Noora (44 let), syn Firas (18 let), dcera Rana (19 let). Od června 2016 už bydlí ve svém bytě na Chodově.

Z příspěvků našich dobrovolníků jsme jim mohli nejdříve nakoupit vybavení do bytu – pračku, stoly, židle, nádobí, koberečky a další doplňky, následovalo oblečení do chladného počasí a vybavení do školy. Letos na jaře si přáli mrazák. Noora vaří dětem do zásoby, protože se někdy vrací z práce až pozdě večer, a i toto přání jim jeden z dárců pomohl splnit.

Ale především jsme z vašich příspěvků hradili individuální doučování češtiny, protože v kurzu, který navštěvovali, se moc nenaučili. Děti se naučily česky rychleji, oba chodí do školy, Rana navštěvuje Křesťanské gymnázium, Firas měl individuální učební plán na ZŠ. Dcera Rana je pilná a snaživá studentka, má dobré studijní výsledky, už se dobře domluví česky, potíže má jen s fyzikou, chemií, protože doma v Iráku se tyto předměty na humanitním gymnáziu nevyučují.

Zato Firasovy výsledky nejsou valné, myslím, že je lehce hendikepovaný, učení ho moc nebaví, takže i učební obor kadeřník, který si moc přál, by byl nad jeho síly, především komunikace v češtině, a tak ho přijali do učení na cukráře, výhledově by si s rodiči rádi otevřeli vlastní podnik. Maminka Noora je totiž výborná kuchařka, na podzim naše žižkovské farnice učila vařit irácká jídla, na Vánoce upekla cukroví, které jsme prodávali a o které byl velký zájem.

Od Nového roku oba rodiče, Imad i Noora, pracují v pekárně, práci si našli sami, jsou tam spokojeni i když je to poměrně těžká práce, pracují déle než 8 hodin denně, ale jsou schopni si své běžné potřeby už platit sami.

Problémem zůstává bydlení. Generace 21 jim přestala přispívat na byt, majitel zdražil nájem, takže jej ze svého příjmu nejsou schopni zaplatit (s poplatky cca 19 000 korun). Chtěli by najít levnější byt, ale to je nadlidský úkol, jakmile totiž majitel zjistí, že se jedná o cizince, je byt rázem obsazený, tak kdybyste jim dokázal někdo pomoci najít třípokojový byt, byl by poslední velký problém vyřešen. Imádovi bydleli v Mosulu, kde měli pěkný velký dům, který ale byl vybombardován a zcela zničen. S návratem do vlasti rozhodně nepočítají, v Praze se jim líbí, i proto uvažují do budoucnosti s vlastním podnikem.

Nyní o prázdninách byl Firas na skautském táboře, zatímco Rana nastoupila na brigádu do kanceláře. Rodiče si prý moc dovolené vzít nemůžou, tak snad se jim poštěstí vyjet z Prahy alespoň na víkend.

Děkujeme za vaši pomoc a přízeň.

Pěší pouť do Petrovic u Rakovníka

V sobotu 29. 4. jsme vykonali pěší pouť na poutní místo Petrovice u Rakovníka. Sešli jsme se na Masarykově nádraží a jeli vlakem do Rakovníka. Odtud jsme se vydali pěšky na poutní místo.

Procházeli jsme městem a následně nádhernou přírodou, kde nás občas svlažila dešťová přeháňka. Při cestě jsme se pomodlili sv. růženec a mysleli na naši farnost. Na poutní místo jsme dorazili kolem 13. hodiny.

Tam již byla poutní skupina z rakovnické farnosti v čele s jejím administrátorem a vikářem rakovnického vikariátu P. MUDr. Vojtěchem Novákem. Následně jsme měli společnou mši sv. a po ní krátkou mariánskou pobožnost. Mši svatou jsem obětoval za všechny farníky. Potom jsme se přesunuli na faru, kde jsme dostali teplý čaj a také klobásy, které obstaral P. Vojtěch. Zde nám místní duchovní správce P. Václav Kružík vyprávěl historii poutního místa a také o současné situaci v bývalých Sudetech. Zašli jsme ještě také ke studánce s vodou, která zde již pramení mnoho let a připisují se jí též zázračná uzdravení.

Nakonec jsme šli asi 1,5 km na vlakové nádraží a dojeli do Rakovníka, kde jsme přesedli na vlak do Prahy.

Myslím, že se pouť opět velice vydařila a všichni jsme se občerstvili jak duchovně, tak i fyzicky. Již se těším na další pouť a zároveň ujišťuji všechny farníky, že na ně při poutích myslíme v modlitbě a vyprošujeme potřebné duchovní i tělesné dary.

P. Vít Uher

Zbožnost, chudoba, pokora a láska

Sv. Jan Maria Vianney

Už jako mladý chlapec vynikal Jan velkou zbožností, ke které ho vedla jeho matka. Největší dobro, které se mu od ní dostalo, bylo umění dobře se modlit. Z tohoto daru těžil ve své kněžské službě celý život.

Politická situace ve Francii mu znemožnila začít se vzdělávat v obvyklém věku a ke studiu se dostal až ve svých 13 letech, do školy chodil s mnohem mladšími dětmi, avšak i přesto mezi nimi nijak nevyčníval, špatně se učil, hodně zapomínal. Tento handicap mu málem znemožnil cestu k jeho povolání ke kněžství. Na přímluvu kněze z blízké vesnice byl pro svou mimořádnou zbožnost vysvěcen na kněze. Začátek své kněžské služby strávil právě u tohoto kněze a později byl poslán do zapadlé vesničky Ars-en-Dombes, která tak mohla být svědkem nemála zázraků, které Pán skrze svého služebníka činil.

S velkou dávkou pokory začínal Jan své působení ve vesnici, která byla prokvetlá neřestmi a velkou bezbožností. Janovi velmi ležela na srdci spása všech duší, obrácení hříšníků a péče o chudé. Proto nejprve poklekal před Nejsvětější svátostí a za spásu svých oveček se modlil mnoho hodin denně, takto ho nejdříve v kostele objevili jednotlivci, zpráva o něm se šířila obcí, mnozí fascinováni jeho modlitbou poklekali spolu s ním a kostel se postupně plnil.

Jan obětova službě ve farnosti vše, co mohl. Spal pouhé tři hodiny denně, zpovídal klidně až 17 hodin, kázal, sloužil mše svaté. Lidem otvírajícím své nitro ve zpovědnici se věnoval s velkou láskou, dokázal vidět do hloubky duše a přivádět k opravdové lítosti. Pověst dobrého zpovědníka se šířila Francií a do Arsu se sjížděly tisíce lidí, aby vyhledaly služby tohoto skromného a pokorného muže Božího.

Jeho služba s sebou přinášela odpor ďábla, který se nehodlal jen tak „svých“ duší vzdát. Obcí se šířily pomluvy o Janově neřestném chování, které nakonec vedly vyšší instance k inspekci.

I když ve svých 73 letech tušil blížící se smrt, na naléhání farníků neopouštěl svoji službu až do posledních chvil. Zemřel vyčerpan 4. 8. 1859 v noci.

Některé myšlenky z jeho kázání:

„Představte si, že by nám řekli: „Ten křísí mrtvého.“ Jak rychle bychom běželi, abychom to viděli. Ale cožpak není proměňování, při kterém se mění chléb a víno v Tělo a Krev Boha, daleko větším zázrakem než vzkříšení mrtvého? Měli bychom se vždy aspoň čtvrt hodiny připravovat na mši svatou. Měli bychom se vždy před dobrým Bohem co nejvíc pokořit, jako on se co nejvíc snižuje k nám ve svátosti oltářní. Měli bychom co nejpřísněji zpytovat své svědomí, neboť máme být ve stavu milosti, abychom správně mohli prožít mši svatou. Kdybychom poznali cenu mše svaté nebo spíš kdybychom měli víru, byli bychom jí pak přítomni mnohem horlivěji.“ (Promluva o oběti mše svaté)

„Dobrý Bůh je ochoten nám odpustit, pokud ho za odpuštění prosíme. Je k tomu tak odhodlán, jako matka je připravena skočit pro své dítě do ohně. Ano, milé děti, jen tomu pevně věřte. Náš Pán je na zemi jako matka, která nese své dítě v náručí. To dítě je zlé, kope ji nohama, kouše, škrábe, ale matka na to nedbá. Ona ví, že kdyby je upustila, nedovedlo by samo chodit. Hleďte, to je obraz našeho Pána. On snáší všechny naše rozmary, trpí všechny naše nestydatosti, odpouští nám všechny naše nepravosti, má s námi trpělivost i proti naší vůli.“ (Promluva o naději)

Jan Maria Vianney (1786–1859)

Svatořečen 31. 5. 1925

Památka 4. srpna

Zdroj: catholica.cz, fatym.com

-db-

Náboženství dětí

pondělí–čtvrtek odpoledne

Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže. Ve školním roce 2016–2017 se vyučuje od září.

- předškoláci – úterý 16.30 (Z. Mináriková), místnost A
- 1. ročník ZŠ – úterý 15.45 (K. Kochová), místnost B
- 2. ročník ZŠ – úterý 16.45 (K. Kochová), místnost B
- 3. ročník ZŠ a příprava k 1. sv. přijímání – (P. Vít Uher) středa 15.00, místnost A
- 4.–5. ročník ZŠ – čtvrtek 16.30 (D. Stolařová), místnost A
- 6.–7. ročník ZŠ – středa 16.00 (B. Oudová Holcátová), místnost A
- 8.–9. ročník ZŠ – čtvrtek 15.30 (B. Oudová Holcátová), místnost A

Farní centrum sv. Prokopa (Čajkovského 36, Praha 3)

Další info: <http://nabozenstvi.unas.cz>; klara.kochova@gmail.com; farnost-zizkov@iol.cz

Biblická hodina

čtvrtek 19.00–20.30

Číst Bibli není jednoduché, je těžké rozumět některým jejím obrazům i událostem. Během biblické hodiny si přečteme a společně vyložíme část Bible, předepsanou na aktuální den podle rozpisu (str. 14).

Katolická víra pro hledající

každý druhý pátek 19.00–20.30

Každoročně po Velikonocích začíná otec Vít pravidelná setkání s dospělými hledači víry, ať už jde o nepokřtěné, pokřtěné v dětství anebo jinověrce, kteří si chtějí projít základy katolické víry a připravit se k prvnímu přijetí svátosti.

Malá dogmatická teologie

středa 19.00–20.00

Přítomnost bývalého děkana KTF UK profesora Václava Wolfa ve farnosti přímo vybízí k využití jeho potenciálu k tomu, aby se naši dospělí farníci mohli vzdělávat v základech katolické dogmatiky.

Malá liturgika

pondělí 19.00–20.00

Přednášky z liturgiky se týkají nejen vysvětlení rozdílů v předkoncilním a pokoncilním chápání mše svaté, ale i jakýchkoli bohoslužeb, a přibližují různé liturgické služby i úkony.

Modlitba růžence

středa 17.20–17.50

Modlitbou růžence oslovujeme P. Marii a s ní rozjímáme o tajemstvích – důležitých událostech ze života našeho Pána, Ježíše Krista. Jednou týdně se modlíme růžencem společně u Sv. Prokopa.

Eucharistická adorace

termíny podle pastoračního plánu

Vidíme, že leckteré aktivity farnosti jsou živo-taschopné. Současně ale v různých oblastech pocítujeme nedostatky. Potřebujeme si tedy neustále vyprošovat hojnost milosti a síly v tiché modlitbě před naším Pánem přítomným v Nej-světější Svátosti.

Polední ateliér

pátek 9.00–12.00

Především ženy v důchodu, které i nadále chtějí být užitečné, zdobí svíčky, vyrábějí svícny, drát-kují, háčkují, malují, šijí a připravují dárkové předměty k Vánocům a Velikonocům.

Trénování paměti

pondělí 17.15

Senioři, ale i mladší lidé, kteří překonali vážnější nemoc, mohou mít výpadky paměti. Odborná lek-torka formou tréninkových cviků zdarma pomáhá při obnovování funkčnosti paměťových buněk.

Úklid kostelů

každá druhá sobota 8.00–11.00

Každou druhou sobotu v měsíci se v 8 hodin u Sv. Prokopa slouží mše svatá. Po ní se přítomní rozdělí do skupin a vyrážejí uklízet kostely. Díky ochotě farníků a pečlivému harmonogramu by se již nemělo stát, aby některý z našich tří kostelů zůstal neuklizen.

Chcete se nechat pokřtít anebo hledáte odpověď, zda je nutný křest?

Přijďte za knězem a domluvte si s ním osobní setkání. Pak následuje příprava ke křtu formou společných setkání (katechumenát). V našem farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) probíhá příprava každou středu od 19.00, která může vyústit v přijetí svátosti křtu o Velikonocích 2018.

Chcete nechat pokřtít své dítě (do 6 let)?

Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra (tel.: 731 625 910) a po osobním rozhovoru se dohodneme na přípravě tak, aby Vaše dítě mohlo být pokřtěno.

Chcete nechat pokřtít své dítě (7–14 let)?

Takovéto dítě už si zaslouží, aby o víře něco vědělo. Je tedy potřebná jeho příprava ke křtu. Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra, s nímž tuto přípravu domluvíte. Výuka náboženství dětí v novém školním roce probíhá opět podle rozpisu na vývěškách a v Prokopských listech.

Uvažujete o svatbě v kostele?

Svatba v kostele není pouhým formálním právním aktem, ale mnohem víc – svátostí. Bůh vstupuje mezi milující pár, aby ho posvětil a pomáhal mu v letech společného života. Proto je nutná aspoň základní příprava k sňatku. Domluvte si proto svou přípravu s knězem P. Vítem Uherem (tel.: 731 625 910) včas, tzn. minimálně 3 měsíce před plánovaným termínem sňatku. Při osobním setkání se dohodneme, jak bude příprava probíhat.

Potřebujete se smířit s Bohem a najít klid v duši?

Svátost smíření lze přijmout v kostele sv. Prokopa v pondělí, ve středu a v pátek v době 17.20–17.55, v kostele sv. Anny v úterý 17.20–17.55, v neděli 7.30–7.55 a v kostele sv. Rocha ve středu v 6.30 a v neděli 16.30–16.55. Pokud v tuto dobu nemůžete přijít, kontaktujte prosím P. Víta Uhra (731 625 910) a dohodneme se na jiném termínu.

Jste nemocní? Potřebujete duchovní pomoc?

Pomazání nemocných se v naší farnosti uděluje starým a nemocným lidem opět společně, o třetí postní neděli 4. 3. 2018. Mimo to v naléhavých případech volejte kněze ihned a kdykoliv, abyste s ním domluvili termín návštěvy doma nebo v nemocnici. P. Vít Uher (731 625 910).

Zemřel vám někdo blízký a chcete se s ním důstojně rozloučit na hřbitově nebo v krematoriu? Chcete uložit jeho urnu na hřbitově?

Kontaktujte kněze co nejdříve po úmrtí, je ale nutné domluvit datum a čas rozloučení nebo uložení urny dříve s knězem než s pohřební službou.

Chcete, aby se za vašeho zemřelého nebo živého sloužila mše svatá?

Diář se nachází v sakristii kostela, přijďte proto za knězem před anebo po mši sv. domluvit s ním nejvhodnější termín v tom kostele, kde chcete, aby se mše sloužila.

Jste pokřtěni, ale nebyli jste připravováni ke zpovědi a k svatému přijímání?

Stejně hledajících jako vy je mnohem více a proto se nebojte kontaktovat kněze. Příprava dospělých k přijetí těchto svátostí probíhá společně s dospělými, kteří se připravují ke křtu, ve farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) – viz výše.

Nebyli jste u biřmování?

Svátost biřmování se v naší farnosti uděluje dospělým křesťanům každoročně na podzim. Přihlašování probíhá vždy v závěru roku, přípravná setkání pak od ledna do září 2017 ve farním centru. Zájemci se již mohou přihlašovat u kněze (P. Vít Uher, 731 625 910).

Mše svaté ve farnosti sv. Prokopa v Praze 3-Žižkově

	Kostel sv. Prokopa (Sladkovského nám.)	Kostel sv. Anny (Tovačovského ul.)	Kostel sv. Rocha (Olšanské nám.)	
Pondělí	18.00¹⁾			
Úterý		18.00²⁾		
Středa	18.00		6.00³⁾	
Čtvrtek	18.00⁴⁾			
Pátek	18.00			
Sobota	8.00⁵⁾			
Neděle	9.30	8.00	11.00	17.00

¹⁾s latinským ordinářiemi, 4krát ročně v tridentském ritu v kostele sv. Rocha

²⁾ každé poslední úterý v měsíci 30 minut přede mší eucharistická adorace

³⁾v červenci a srpnu mše sv. nejsou, v době adventní zpíváme roráty

⁴⁾každý první čtvrtek v měsíci po mši sv. eucharistická adorace do 20.00

⁵⁾vždy druhou sobotu v měsíci po mši sv. úklid kostelů

Úřední hodiny v kanceláři (Čajkovského 669/36, 130 00 Praha 3-Žižkov)

Úterý	15.00–17.00	výpomocný duchovní Antonín Ježek
Středa	8.30–11.30	administrátor Vít Uher
Čtvrtek	8.30–11.30	administrátor Vít Uher

Kontakty:

administrátor farnosti: P. Vít Uher

mobil: (00420) 731 625 910

e-mail: zizkov@efara.cz

web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko

k 31. 7. 2017	
výše dluhu (úvěr)	3 726 574,34 Kč
povinná měsíční splátka:	29 324 Kč
sbírka na splácení úvěru (červenec 2017):	10 467 Kč
č. ú. farnosti: Sberbank 4200172251/6800	
VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013	

DĚKUJEME ZA VŠECHNY VAŠE DARY – jen díky nim můžeme i my dále pomáhat